

— Димитръ Общия е билъ юнакъ на балкана, но страхливъ прѣдъ смъртъта. Азъ обичамъ безсрашливитѣ, казваше той,

Прѣзъ това врѣме роднинитѣ и приятелитѣ на повечето отъ затворницитѣ наново ги бѣха посѣтили. Донесено имъ бѣше дрѣхи, пари, а най-вече, което биеше на очи, онова за ѣдение: добъръ хлѣбъ, печени кокошки, сирени, плодове и пр. Менъ ми се наливаха устата, отъ една страна за разявка, а отъ друга за доядка. Зеръ мене ми не постигаше онова, което ми се даваше. Искахъ, ама съ искането си оставахъ. Въ отдѣлението на Радя, срѣщу вѣнкашната врата имаше двама братя Муховци, (които послѣ бѣха избѣсени). На тѣхъ бѣше донесено едно мехче съ сирени. Когато пръвъ пжтъ имъ поискахъ, тѣ се правиха, че не ме чуватъ, когато повторихъ и потретиохъ, тѣ ми извикаха съ ржмжливъ гласъ: «Деленджийо, отъ васъ теглимъ».

Отецъ Кирилъ бѣше цѣлъ интелигентенъ мжжъ. Съ срѣденъ ръстъ, червеникаво лице, косми и брада дълги и черно-кестанови. По главата си имаше дупки отъ съчми. Разправяше за убийството на войводата имъ Бенковски. Въобще много добръ разсъждаваше. Той ясно си прѣдставяше сждбата на България слѣдъ тия звѣрства. Често разговаряхме съ него по тия работи.

На 26 й юлий, въ 8 часа сутринъта се яви съ всичката си грозотия Веелзевулъ въ подземieto въ което се бѣхме прѣбрали, като изрева: *»Влахтанъ ичме жасалъ комита Исливнели Иванооло Никска чиксжнъ.»*¹⁾ Студени тръпки ме побиха. Десетина дена вече имаше откато другаритѣ ги вадиха единъ по единъ и пакъ повръщаха обратно, но нито единъ не бѣ заплашванъ за слѣдствията. Отъ другаритѣ ни,

¹⁾ Отъ Румания миналия истински комита, Сливнедията Никола Ивановъ, да излѣзе!